

JUDr. Števík o podstate konfliktu na Ukrajine: JEDNOTNÁ A SILNÁ EURÓPA JE PROTI PRIRODZENÝM ZÁUJMOM USA, PRETO SA VRHAJÚ DO VOJNY!

- CZ24 News | 30. ledna 2022

RUSKO/EU/USA/UKRAJINA: V časoch, keď je zdravý rozum a nadhľad takým nedostatkovým tovarom, pôsobí ako vítané osvieženie rozvážny názor a triezvy pohľad na veci, ktoré spoločnosť polarizujú a traumatizujú. Práve taký je príspevok sudcu a publicistu Patrika Števíka na aktuálnu urkajinsko-americko-ruskú tému

Píše sa január 2022. Zdá sa, že covidové šialenstvo sa chýli ku koncu. Ľudia sú už voči strachu z vírusu rezistentní a drakonické opatrenia začínajú byť neudržateľné. Do času, kým prepukne avizovaná ekologická pandemická hra ako zámienka na opätovné zbavovanie človeka ľudských práv a likvidáciu právneho štátu s cieľom preskupiť svetový kapitál, je potrebné udržiavať ľudí naďalej v strachu.

Euroatlantické lobistické skupiny, politici a médiá tentoraz postavili do úlohy strašiaka svetovú veľmoc Rusko. To Rusko, ktoré prirodzene patrí do Európy po kultúrnej, náboženskej, hodnotovej aj historickej stránke.

Rusko je kresťanská krajina s tisícročnou tradíciou, v ktorej si uvedomujú nenahraditeľný význam tradičných hodnôt. Rusko je krajina, ktorá zastavila útoky Mongolov na západ a zásadným spôsobom prispela k likvidácii osmanskej okupácie v Európe. Ruská kultúra, architektúra a umenie vo forme literatúry, či hudby tvorí zlaté kultúrne dedičstvo Európy.

Primitívna rusofóbná politika euroatlantistov je samovraždou Európy

Medzi euroatlantických rusofóbov patria mnohí predstavitelia Európskej únie, národných vlád, mimovládnych organizácií a médií. Ide o protieurópskych fanatikov oháňajúcich sa liberalizmom a progresivizmom, ktorým chýba európska identita a povedomie o kultúrnych a historických súvislostiach. Títo protieurópsky zaočkovaní europolitici s krvavými očami, ktorým sú bližšie mimoeurópske záujmy než ochrana európanstva, vedú štvavú kampaň proti supervelmoci, ktorá nás môže ešte desiatky rokov zásobovať životne dôležitými nerastnými surovinami, ktorá prirodzene patrí do európskeho kultúrneho okruhu a chráni tradičné európske hodnoty pred nebezpečenstvom z východu.

Pojem veľmoc sa začal používať od Viedenského kongresu po napoleonských vojnách. Ide o označenie štátu, ktorý má určujúci vplyv na medzinárodné vzťahy v hospodárskej, kultúrnej, vojenskej alebo diplomatickej oblasti. Počas obdobia od Viedenského kongresu po súčasnosť sa zoskupenie veľmocí menilo. Niektoré zo zoznamu vypadli iné pribudli. Faktom ostáva, že harmonické a mierové spolunažívanie na našej planéte je závislé od správania sa veľmocí. Ak existuje medzi veľmocami rešpekt, nádej na mier má stúpajúcu tendenciu. K veľmocenským ambíciám prirodzene

patrí sféra vplyvu, kde tieto krajiny uplatňujú zvýšený alebo absolútny vplyv.

Je utópiou a naivné myslieť si, že malé krajiny majú absolútny manipulačný priestor na uplatňovanie vlastnej suverenity

Ak niektorá veľmoc začne riešiť svoje vlastné problémy na úkor sféry vplyvu inej veľmoci, vzniká napätie, ktoré sa prenáša na celý svet v politickej, či ekonomickej rovine.

V roku 1989 sa uskutočnili rokovania na Malte medzi najvyššími predstaviteľmi Spojených štátov amerických a Sovietskeho zväzu. Na palube výletnej lode Maxim Gorkij sa dohodli, ako bude vyzeráť línia oddeľujúca sféry vplyvu obidvoch veľmocí. Okrem iného sa dohodli, že zoskupenie NATO sa nebude rozširovať smerom na východ a ochranná zóna budúceho Ruska ostane zachovaná. Netreba sa zoširoka rozpisovať o tom, čím je v súčasnosti NATO. Organizácia so silným vplyvom Spojených štátov amerických a kozmetickými možnosťami ostatných členov, ktoré síce môžu s aktivitami Spojených štátov nesúhlasiť, ale nemôžu im zabrániť. Ale dobre. Je fajn niekam patriť, ak ste malá krajina. Inak si na vás trúfne kdekto.

Napriek dohodám z Malty sa od roku 1989 NATO neustále rozširuje smerom na východ, smerom k Rusku. A že si Rusi dupli až teraz, keď z ich pohľadu hrozí, že nepriateľské zbrane budú umiestnené na Ukrajine a americké rakety budú mieriť na Moskvu spoza rohu, je ruský problém. Odpor Ruska je pochopiteľný rovnako, ako bol pochopiteľný postoj Spojených štátov amerických v roku 1962 pri pokuse Sovietskeho zväzu umiestniť na Kube jadrové zbrane. Suverénnemu štátu Kuba Spojené štáty znemožnili slobodne sa rozhodnúť, na ktorú stranu sa postaví. A tak je to aj s Ukrajinou, ktorá má smolu, že hraničí s Ruskom. Jej suverénne právo rozhodnúť sa je geopoliticky obmedzené. Rusko je obrovská krajina a nepotrebuje ďalšie územia. Jeho ekonomika nie je najvýkonnejšia na svete a preto si bohato vystačí s územiaми, ktoré má. Nepotrebuje Ukrajinu napadnúť ani ju okupovať.

Pripojenie Krymu k Ruskej federácii bola výnimka

Dôvodom krymského problému bolo mesto Sevastopol', ktoré bolo už od 18. storočia dôležitou ruskou námornou základňou. Toto antickým Grékmi založené mesto je ikonickým symbolom ruskej národnej hrdosti a sily. A také sa z rúk nepúšťajú. Nie je tajomstvom, že na túto základňu si grobiánskym spôsobom robili zálusk Spojené štáty americké skrze ukrajinské záujmy. To akoby niekto siahla na kozmodróm Bajkonur len preto, že sa nachádza v Kazachstane.

Je potrebné pripomenúť, že polostrov Krym, ktorého je Sevastopol' súčasťou, nikdy nemal ukrajinskú identitu. Od staroveku bol Krym súčasťou gréckeho kultúrneho impéria. Mestá na Kryme založené Grékmi vytvorili legendárne Bosporské kráľovstvo, ktoré pretrvalo tisíc rokov. Po jeho zániku grécky element určoval smerovanie Krymu až do konca stredoveku, keď sa dostal do rúk Osmanov. V 18. storočí v rusko-tureckých vojnách Krym pripadol Ruskému impériu a stal sa pýchou ruskej námornej flotily.

Skutočnosť, že počas trvania Sovietskeho zväzu sa Krym, administratívnym rozhodnutím Nikitu Chruščova, dostal do sféry Ukrajiny, nie je určujúca. Išlo iba o územný posun v rámci jedného štátneho útvaru, v ktorom dominovalo Rusko. Pri tejto zmene sa nikto nepýtal obyvateľov Krymu na názor. Ani počas obdobia po rozpade Sovietskeho zväzu necítili obyvatelia Krymu príliš tesné spojenie s Kyjevom, čoho dôkazom bola autonómia Krymu. V roku 2014 sa obyvatelia Krymu rozhodli

svoj názor vyjadriť. Urobili tak v zmysle práva na sebaurčenie. V referende sa rozhodli opustiť štátoprávny zväzok s Ukrajinou a pripojili svoje územie k Ruskej federácii.

Na vysokej škole nám prednášajúci vstúpili, že medzinárodné právo je síce zdrap papiera, ale dobre že ho máme. Ak bolo pripojenie Krymu k Rusku porušením medzinárodného práva, tak to bolo najpriateľnejšie porušenie medzinárodného práva v posledných dekádach. Priateľnejšie ako bombardovanie Juhoslávie, vojna v Iraku, či v Sýrii, kde porušením medzinárodného práva nechávali Spojené štáty americké a ich spojenci po sebe potoky krvi a kopy mŕtvol.

Krym už nie je ukrajinský tak, ako Kosovo už nie je srbské, ako okupované územia už nie sú palestínske alebo ako severný Cyprus už nie je cyperský, ale turecký. Ale v zmysle dvojakeho metra boli sankcie za porušenie medzinárodného práva uvalené len voči Rusku.

Kto má bytostný záujem na zvyšovaní napätia voči Rusku?

Pri vláde zdravého rozumu a odkázanosti na Rusko to Európa byť nemôže. Čína je čerstvým spojencom Ruska a Irán Rusko podporí, ak bude treba. Aktuálne jedinou krajinou, ktorá bytostne potrebuje vojenský konflikt mimo svojho územia a najlepšie v Európe, sú Spojené štáty americké. Krajina vo veľkej ekonomickej a politickej kríze, strácajúca medzinárodné pozície, na ktoré bola ešte nedávno zvyknutá. Vojenským konfliktom potrebuje zakryť neutešenú vnútropolitickú situáciu a naštartovať ekonomiku ďalším Marshallovým plánom.

A euroatlantickí zapredanci vládnci v Slovenskej republike sa všetkými silami snažia urobiť z našej krajiny terč pre tých, ktorých uvrhnú Spojené štáty americké do vojny. Z nedávnej histórie vieme, že Spojené štáty sa neštítia agresii na vlastnú päsť kdekoľvek na svete. Radi sa síce prikryjú OSN alebo NATO, ale prosia sa im nezvyknú.

Prečo sa naša vládna moc takto neobozretne správa? Lebo pre týchto ideologicky sfanatizovaných jedincov je prvoradá poslušnosť k ich euroatlantickým záväzkom. Nemajú vzťah k Slovenskej republike ani k jej občanom. Sú to intelektuálne a kultúrne zanedbaní ľudia, ktorí nemajú problém terorizovať občanov Slovenskej republiky a urobiť zo Slovenska vojenský terč. Ak sa niečo naozaj zomelie a naša krajina sa stane bojiskom, oni prví budú sedieť v lietadlách a smerovať do krajiny, ktorej sa zapredali. Pre istotu pripomeniem, že Bratislava je od Moskvy vzdialená len 1600 km, kým Washington delí od hlavného mesta Ruska 10 000 km. Tolko matematike rozumiem, aby som vedel, čo to znamená.

Som síce právnik, ale nehodlám sa zaoberať tým, z akých dôvodov je pripravovaná „dohoda“ so Spojenými štátmi protektorátna. Ani ma nezaujíma, či podobné dohody majú uzavreté iné štáty. Nemám záujem, aby na území našej krajiny boli stabilne umiestnené žiadne cudzie vojská. Ani americké, ani ruské. Náš štát je súčasťou NATO a to stačí. Som síce západne orientovaný človek, ale nevnímam Rusko ako bezpečnostnú hrozbu. Ako hrozbu vnímam nerešpektovanie veľmocenskej pozície Ruska zo strany Spojených štátov a ich vazalov v Európe.

Je proti prirodzeným záujmom Spojených štátov, aby Európa bola jednotná s Ruskom a silná. Aby mala suverénnu početnú armádu. Je proti záujmom Spojených štátov, aby Rusko dodávalo nerastné suroviny zvyšku Európy, a aby sa jednotný európsky celok stal celosvetovým hráčom a garantom mieru vo svete. To by mohlo znamenať vytlačenie Spojených štátov amerických na regionálnu veľmoc druhoradého významu. Vrhajú sa preto do vojny v Európe. Lebo ňou nebudú postihnutí, ale budú z nej profitovať. Európa v pozícii euroatlantického vazala je pre Spojené štáty americké nutnosťou.

AUTOR: JUDr. Patrik Števík

[ZDROJ](#)